

מינצלים אותנו, יבוא יום ונביא לאיראן דמוקרטיה

מיוחד ל"ידיעות אחרונות": הבלוגרית האיראנית רוקסאנה על התחושות הקשות של צעירי הרפובליקה האיסלאמית בדרכם לקלפיות

אנחנו מפחדים.

הלב שלנו, האיראנים, שותת דם, אך איננו מרימים את הראש. אנחנו מפחדים מהמנהיגים שלנו, שאוהבים אותנו רק כאשר אנחנו צועקים "מוות לישראל". במדינה שלי, ירירות איתכם היא הפשע הגדול ביותר.

אני מרחמת על המדינה שלי. על איראן השתלט מראה זה, ואנחנו התרגלנו. אנו אנשים חושבים, אנשי תרבות, אבל הרגילו אותנו להאמין להבטחות הבחירות לחופש ולחירות, ולתלות תקוות בכל שינוי. עכשיו הביטויים הססגוניים של המועמדים צובעים את החיים בצבעים שמחים, אך אין בהם די כדי להשכיח את הכאב שבליבו הדחוי של העם.

אנו, האיראנים, מעולם לא מכרנו את כבודנו לפנאטיות. אנו אנשים שקטים ונזעזעים, שלפעמים מצייתים באופן עיוור להוראות המנהיגים. אנו צייתנים, וכך לעיתים אנו מעדיפים שלא להרים את הראש ולא לגרום לבעיות. לכן אנחנו נאלצים לעצום את עינינו אל מול השחיתות ואל מול הבלגון שמוביל המנהיג העליון האייתוללה חמינאי.

הנשיא היוצא אחמדינג'ד הוא האויב שלכם – אבל גם שלנו. לפני שנבחר, הוא לא הקפיד על קוד הלבוש האיסלאמי, ולא היה לו אכפת אם כמה שערות ביצבצו מבעד לרעלה. רק לאחר שהוא הפך לנשיא גילינו מה הוא וחמינאי תכננו עבורינו. אילו היינו יודעים זאת קודם, אולי היינו עושים משהו – ואז לכם לא היה אויב אכזר, ולנו לא היו משמרות מוסה.

חבריי הישראליים, דעו לכם שאורחי איראן אינם אשמים. אנחנו כלי משחק בלבד, מנצלים אותנו ואת רגשותינו. אנחנו צוחקים אל מול מערכת הבחירות, אל מול העימותים הטלוויזיוניים של המועמדים. אין לנו ברירה, אנחנו חייבים לצחוק, כי אין לנו דרך אחרת להתמודד עם השחיתות, עם חוסר הסדר ועם יוקר המחיה – והוא צחוק כואב יותר מאלפי דמעות.

אבל אסור לפחד. יבוא יום בו נפיל את הדיקטטורה, ונביא לארמת איראן את בשורת הרווחה והאושר של הדמוקרטיה.

שלכם בידידות, רוקסאנה

הביא לדפוס: יוני שדמי, עורך האתר TEHTEL וחוקר במרכז עזרי לחקר איראן והמפרץ הפרסי באוניברסיטת חיפה

